

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Gabrielou Kučerovou ve věci žalobce: **ALGECO s.r.o.**, IČ: 25520334, sídlem Olšík 586, 763 64 Spythněv, zastoupeného Mgr. et Mgr. Patrikem Tauerem, advokátem se sídlem Vinohradská 2134/126, 130 00 Praha 3 proti žalovanému: **Ing. T. J.**, narozenému xxx, bytem xxx xxx, xxx xxx, zastoupenému Mgr. Martinou Krňoulovou, advokátkou se sídlem Palackého 211, 511 01 Turnov o zaplacení částky 143.022,67 Kč s příslušenstvím

t a k t o:

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 143.022,67 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 25. 9. 2014 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 59.133,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se svým návrhem, podaným u Krajského soudu v Praze, který vyslovil svou místní nepřislušnost a věc postoupil zdejšímu soudu jako soudu věcně a místně příslušnému, dne 11. 3. 2015, domáhal uložení povinnosti žalovanému k zaplacení žalované částky. Tvrdil, že se jedná o škodu, která žalobci vznikla tím, že žalovaný jako xxx společnosti CXXX XXXE s.r.o., IČ xxx (dále i jen "společnost") nepodal včas návrh na zahájení insolvenčního řízení. Podle tvrzení žalobce byla společnost nejpozději dne 29. 1. 2012 v úpadku, žalovaný však více než rok nepodnikl nic, aby dostal své povinnosti, naopak se snažil zamést stopy fiktivním převodem společnosti na tzv. bílého koně a účetnictví se

ztratilo. Mezi účastníky byly uzavřeny dvě nájemní smlouvy, jejichž předmětem byl nájem kontejnerů a dalších zařízení.

Dne 20. 6. 2012 byla uzavřena smlouva č. 203054-01, jejímž předmětem byl nájem 3 kontejnerů typu origin, 1 fekálního tanku a 1 sanitárního kontejneru INS2 s příslušenstvím za měsíční nájemné 13.250,- Kč bez DPH na dobu 8 měsíců s případnou automatickou prolongací a vedlejšími náklady ve smlouvě uvedenými. Kontejnery byly dodány dne 21. 6. 2012 a vráceny dne 6. 12. 2012, resp. 5. 2. 2013. Na základě této smlouvy byly společnosti vystaveny následující faktury:

č. 0012009269 na částku 18.840,- Kč, splatnou 17. 11. 2012 - nájemné za 10/12
č. 00120010245 na částku 18.840,- Kč, splatnou 17. 12. 2012 - nájemné za 11/12
č. 00120010654 na částku 14.901,98 Kč, splatnou 6. 1. 2013 - nájemné za 12/12 a odinstalace
č. 0012011161 na částku 9.360,- Kč, splatnou 17. 1. 2012 - nájemné za 12/12
č. 0013000602 na částku 9.438,- Kč, splatnou 17. 2. 2013 - nájemné za 1/13
č. 0013000753 na částku 4.114,- Kč, splatnou 23. 2. 2013 - oprava 3 kontejnerů
č. 0013000768 na částku 24.589,86 Kč, splatnou 24. 2. 2013 - nájemné za 2/13 a odinstalace zbytku kontejnerů.

Dne 3. 8. 2012 byla uzavřena smlouva č. 203576-01, jejímž předmětem byl nájem 2 kontejnerů typu origin s příslušenstvím za měsíční nájemné 4.600,- Kč bez DPH na dobu 8 měsíců s případnou automatickou prolongací a vedlejšími náklady ve smlouvě uvedenými. Kontejnery byly dodány dne 6. 8. 2012 a vráceny dne 12. 12. 2012. Na základě této smlouvy byly společnosti vystaveny následující faktury:

č. 0012008274 na částku 8.112,- Kč, splatnou 17. 10. 2012 - nájemné za 9/12
č. 0012009270 na částku 8.112,- Kč, splatnou 17. 11. 2012 - nájemné za 10/12
č. 00120010246 na částku 8.112,- Kč, splatnou 17. 12. 2012 - nájemné za 11/12
č. 00120010655 na částku 17.192,83 Kč, splatnou 6. 1. 2013 - nájem za 12/12 a odinstalace
č. 0012010656 na částku 1.410,- Kč, splatnou 6. 1. 2013 - oprava 2 kontejnerů.

Na společnost byl podán věřitelský ninsolvenční návrh dne 23. 4. 2013, žalobce svou pohledávku v celkové výši 143.022,67 Kč do insolvenčního řízení přihlásil. Na přezkumném jednání dne 20. 11. 2013 byla jeho pohledávka plně zjištěna. Dne 27. 8. 2014 bylo vydáno usnesení o konečné zprávě, které nabylo právní moci dne 24. 9. 2014. Den nabytí právní moci žalobce považuje za den splatnosti závazku žalovaného. Žalobci nebylo na jeho pohledávku v insolvenčním řízení ničeho plněno. Žalobce vyzval žalovaného k plnění doporučeným dopisem ze dne 8. 10. 2014, který žalovaný převzal, ale nijak na něj nereagoval. Žalobce žádal rovněž úhradu tzv. zákonných úroků z prodlení ode dne 25. 9. 2014 do zaplacení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Tvrdil, že v období ode dne 1. 9. 2011 do 5. 2. 2013, tedy v době, kdy byl xxx společností, tato v úpadku nebyla, její závazky byly vyvážené. V roce 2011 převyšovaly pohledávky závazky o cca 4 miliony korun, přičemž vlastní kapitál činil částku 10.759.000,- Kč. Za rok 2012 byla sice evidována ztráta asi 2.150.000,- Kč, nicméně společnost byla stále v pozitivních číslech, vlastní kapitál stále převyšoval hodnotu dluhů. Žalobce nedisponuje účetní závěrkou za rok 2012, protože účetnictví předal novému jednateři, ze závěrky za rok 2011 vyplývá, že společnost v období, kdy byl žalovaný xxx, v úpadku nebyla a žalovaný tedy neměl povinnost podat insolvenční návrh. Žalovaný souhlasí s tím, že odpovědnost jednatele je v tomto případě odpovědností objektivní, žalobce tedy nemusí tvrdit a prokazovat zavinění žalovaného, ale

musí tvrdit a prokázat, od kdy byla společnost v úpadku (to žalobce tvrdí - 29. 1. 2012) a konkrétně proč tomu tak mělo být právě k tomuto dni. Tvzení nelze nahradit jen odkazem na insolvenční spis. Žalovaný odcházel z pozice xxx společnosti 31. 1. 2013, k tomuto dni skončil jeho pracovní poměr, z funkce xxx byl odvolán ke dni 5. 2. 2013 a jako xxx byl vymazán z obchodního rejstříku 6. 3. 2013. Po svém odchodu z funkce nemohl žalovaný chod společnosti nijak ovlivnit, stejně jako to, kdo bude dalším jednatelem či komu jediný společník převede svůj obchodní podíl. Na žalobci také je, aby tvrdil a prokázal, že příčinou vzniku tvrzené škody je jen okolnost, že insolvenční návrh nebyl podán včas, že kdyby tak bylo učiněno, ke škodě by nedošlo. Nepostačuje tvrzení, že žalovaný zkonsumoval majetek dlužníka v roce 2012 a přesto od žalobce čerpal v roce 2012 a 2013 služby. Žalovaný popírá, že by on osobně spotřeboval majetek společnosti, neví ani o tom, že by se společnost v rozhodném období zbavovala majetku. Toto jeho tvrzení podporuje skutečnost, že insolvenční správkyně nepodala odpůrčí žaloby. Podle žalovaného je i podle judikatury nesprávný názor žalobce o tom, že příčinná souvislost je bez dalšího dána u všech obchodů dlužníka uzavřených v době jeho úpadku, z nichž dlužník svůj peněžitý závazek neuhradil.

Žalobce k tomu uvedl, že žalovaný pouze tvrdí, ale neprokazuje, že byl řádně z funkce xxx odvolán, nicméně zřejmě není sporu o tom, že ve sporném období žalovaný xxx společnosti byl. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný nepodal návrh na zahájení insolvenčního řízení vůbec. Již 23. 1. 2013 byl podán insolvenční návrh věřitelem p. F. L. (sp. zn. MSPH xxx), který byl odmítnut pouze pro formální nedostatky, neboť insolvenční věřitel nebyl právně zastoupen. Další návrh byl podán 8. 3. 2013 (MSPH xxx). Ten byl rovněž odmítnut, tentokrát z důvodu přepjatého právního formalismu, neboť úpadce v mezidobí změnil obchodní firmu a v insolvenčním návrhu byl označen pod starou firmou. Jakmile rozhodnutí nabylo právní moci, podali věřitelé konečně 26. 4. 2013 perfektní insolvenční návrh pod sp. zn. MSPH xxx, který vyústil k prohlášení úpadku a konkursu. Ať už bylo datum skončení žalovaného ve funkci xxx xxx společnosti 5. 2. či 6. 3. 2013, je třeba odkázat na zprávu insolvenčního správce ze dne 24. 10. 2013, v níž uvádí, že celkový objem přihlášených pohledávek činí 36.199.764,- Kč a majetek asi 430.000,- Kč. Všechny přihlášené pohledávky byly nakontrahovány za dobu xxx žalovaného, ani jediná nevznikla po 5. 2. 2013. Žalobce považuje ve věci za irelevantní, jaký byl stav úpadce ke konci roku 2011, neboť předmětem řízení je judikovaná pohledávka z období od prosince 2012 do března 2013. Žalobce dále zdůvodňuje, proč za den, kdy se společnost ocitla v úpadku, stanovil právě den 29. 1. 2012. Je přesvědčen, že k tomuto dni byly u společnosti splněny všechny předpoklady úpadku dle § 3 odst. 1 InsZ, tedy že měla a) více věřitelů, b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky nebyla schopna plnit (zastavila platby podstatné části svých peněžitých závazků, neplnila závazky po dobu delší 3 měsíců po splatnosti, nelze se domoci jakékoliv pohledávky v exekuci - § 3 odst. 2 písm. a/, b/ a c/ InsZ). Dále žalobce vyjmenoval konkrétních 55 pohledávek, které byly přihlášeny do konkursu a v něm zjištěny. Žalovaný na jednání, konaném dne 14. 12. 2015 učinil *nesporným*, že pohledávky, které jsou v podání žalobce ze dne 28. 7. 2015 napsány tučným písmem, skutečně v době, která je u nich uvedena, existovaly. Soud proto pro stručnost uvádí v tomto odůvodnění pouze tyto pohledávky, pro přehlednost přitom ponechává jejich číslování z podání žalobce.

1 - VÁVRA, spol s r.o. - 764.686,- Kč - splatnost 27. 11. 2012

2 - CANStroy CZ, s.r.o. - 53.708,99 Kč - splatnost od 16. 11. 2012

3 - ČErth s.r.o. - 20.000,- Kč, splatná 5. 10. 2012

4 - T. D. - 2.200.000,- Kč - splatnost 15. 11. 2012

8 - KUGR s.r.o. - 29.313,- Kč, splatné 26. 10. 2012

9 - EKRO CZ s.r.o. - 70.986,- Kč - splatnost 29. 1. 2012

10 - PROFIGEO s.r.o. - 23.400,- Kč - splatnost 24. 9. 2012

12 - MPL TRADING s.r.o. - 497.550,- Kč, jistina 338.550,- Kč splatná 15. 2. 2012

13 - LOGIK s.r.o. - 1.680,- Kč splatná 17. 11. 2012

14 - Pavel Švestka s.r.o. - 33.165,- Kč, splatnost 1. 10. 2012
15 - Šika CZ s.r.o. - 49.679,- Kč, splatná 6. 11. 2012
19 - ČR Beton Bohemia spol. s r.o. - 110.162,- Kč, splatná 8. 12. 2012
20 - Stavební společnost Šlehofer, s.r.o. - 1.569.447,60 Kč, původní splatnost 3. 3. 2012, posunutá na 6. 11. 2012
21 - KOMA RENT s.r.o. - 16.704,- Kč, splatná 5. 10. 2012
22 - Metrostav stavebniny s.r.o. 174.721,- Kč - splatnost nastala od 30. 7. 2011 do 29. 10. 2011
26 - V. H. - 500.790,- Kč, splatnost 6. 8. 2012
30 - Atlas Copco s.r.o. - 32.400,- Kč, splatná 25. 10. 2012
32 - Saint-Gobain Building Distribution CZ, spol. s r.o. 300.000,- Kč splatných od 2. 11. do 12. 11. 2012
33 - Ficus mobil s.r.o. - 531.499,- Kč - minimálně částka 118.540,- Kč byla splatná již 11. 12. 2011, celý dluh 12. 5. 2012
34 - P. K. - 66.183,66 Kč, splatná ve výši 35.351,20 Kč 6. 3. 2012, zbytek 8. 5. 2012
37 - CEMEX Czech Republic s.r.o. - 146.96,40 Kč splatná 20. 7. 2012
40 - ORLIMEX Cz s.r.o. - 154.520,59 Kč, splatná 24. 5. 2012 a 1. 6. 2012
44 - M. Z. - 251.544,- Kč, splatnost 14. 7. 2012
45 - F. L. - 137.772,- Kč, splatnost 7. 6. 2012
46 - SaM silnice a mosty a.s. - 2.824.781,- Kč - splatnost 11. 11. 2012
47 - LMC s.r.o. - 2.280,- Kč - splatnost 18. 4. 2012
48 - WOODCOTE BEK s.r.o. - 504.450,- Kč, splatných 9. 7. 2012 a 28. 8. 2012
49 - PENOPOL CZ s.r.o. - 165.460,- Kč - splatnost 31. 5. 2012
50 - Dis-Tech, s.r.o. - 140.630,- Kč, splatnost 9. 11. a 12. 12. 2012
52 - CEMEX sand, k.s. - 6.141,- Kč, splatná 23. 8. 2012
54 - M.G.-Co., spol. s r.o. - 312.240,- Kč - splatná v částce 203.358,- Kč dne 4. 10. 2011 a 108.882,- Kč dne 10. 1. 2012
Poznámka soudu: podtrženy jsou splatnosti pohledávek do data žalobcem tvrzeného úpadku 29. 1. 2012, kurzívou jsou psány splatnosti pohledávek před uzavřením jedné či druhé smlouvy se žalobcem 20. 6. 2012 a 3. 8. 2012).

Podle žalobce z výše uvedeného žalovaným uznaného přehledu pohledávek vyplývá, že společnost měla minimálně dva věřitele již 29. 10. 2011 (č. 22 a 54), tři věřitele dne 11. 12. 2011 (č. 33), to vše s celkovým dluhem cca 500.000,- Kč. Za použití algoritmu § 3 InsZ lze tedy jako nejzašší datum úpadku stanovit datum 29. 1. 2012, když další dluhy následovaly v roce 2012 v rychlém sledu a narostly až do celkové výše cca 36.000.000,- Kč. Žalobce je rovněž přesvědčen, že pro odpovědnost žalovaného podle § 99 InsZ jsou důležité pouze dva aspekty, a to porušení povinnosti podat včas insolvenční návrh a vznik škody, jíž je rozdíl mezi judikovanou výší a vyplacenou částkou. Jestliže úpadek společnosti nastal v lednu 2012, měl žalovaný již tehdy podat insolvenční návrh. Nestalo-li se tak, dluh exponenciálně rostl a v období od prosince 2012 do března 2013 tak žalovaný žalobce poškodil, přičemž kauzální nexus je zcela jasný a navíc předpokládaný samotnou konstrukcí výše zmíněného zákonného ustanovení.

Na jednání soudu žalovaný nad rámec svých dřívějších argumentů dále uvedl, že ve věci *nebude, kromě existence pohledávek, sporným ani to, že žalobci vznikla škoda*. Spornou však podle něj zůstává otázka příčinné souvislosti s tím, že žalobce je povinen tvrdit a prokázat, že v případě, že by byl insolvenční návrh podán ihned po tvrzeném úpadku, skončilo by insolvenční řízení pro věřitele příznivěji, tedy že by se mu alespoň něčeho z konkursní podstaty dostalo. Na podporu svých tvrzení uvedl žalovaný v podání ze dne 6. 1. 2016 judikáty Vrhniho soudu v Praze (3 VSPH 1247/2010-B-44 /MSPH 93 INS 3195/2009/,

3 VSPH 491/2011-A-30 /MSPH 95 INS 1776/2011/) a Vrchního soudu v Olomouci (2 VSOL 311/2012-B-95 /KSBR 24 INS 2680/2009/).

K tomu žalobce uvedl, že příčinná souvislost je v tomto případě jasně dána, protože, pokud by byl insolvenční návrh podán už v lednu 2012, pohledávka žalobce by vůbec nevznikla. Kdyby totiž byla společnost v insolvenčním řízení, žalobce by s ní žádnou smlouvu neuzavřel. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (29 Cdo 1220/2005 ze dne 27. 9. 2007).

Soud ve věci provedl veškeré účastníky navržené důkazy (*výzva k náhradě škody ze dne 8. 10. 2014, notářský zápis notáře JUDr. Tomáše Oulíka sp. zn. N 85/2013, NZ 73/2013, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2011, rejstříkový spis společnosti CXXX XXXE s.r.o. a insolvenční spisy zdejšího soudu MSPH xxx, MSPH xxx a MSPH xxx*). Z nich zjistil, že téměř všechna skutková tvrzení žalobce i žalovaného odpovídají skutečnosti (*žalovaný byl ve sporném období xxx společnosti, která měla žalobcem tvrzené dluhy, které byly v pozdějším insolvenčním řízení zjištěny, žalovaný nepodal vůbec návrh na zahájení insolvenčního řízení, smlouvy mezi účastníky byly uzavřeny v červnu a srpnu 2012, na faktury nebylo nic uhrazeno ani v konkurzu, žalobce žalovaného vyzval k náhradě škody ...*). Jediným neprokázaným obranným tvrzením žalovaného, které nebylo nesporné, zůstalo to, že společnost nebyla ke konci roku 2011 v úpadku. Toto tvrzení nemá soud za prokázané z toho důvodu, že důkaz výkazem zisků a ztrát nelze mít bez dalšího za důkaz autentický, protože na něm chybí podací razítko finančního úřadu či jiného orgánu, kterému byl výkaz podán, když přitom není založen ani ve sbírce listin společnosti, kde chybí veškeré výkazy až do roku 2013, za který tam byl založen až v rámci insolvenčního řízení. Jelikož otázka, zda byla společnost v úpadku na konci roku 2011 není pro posouzení věci rozhodující, soud žalovaného nevyzýval k doplnění důkazních návrhů k jejímu prokázání, když navíc žalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že žádné další důkazy k hospodaření společnosti již nemá k dispozici. K tomu je třeba poznamenat, že o skutkových okolnostech věci nebyl mezi účastníky veden spor, *sporným bylo pouze právní posouzení* odpovědnosti žalovaného za škodu, která žalobci vznikla, a to zejména otázka, zda byla společnost k datu tvrzenému žalobcem v úpadku a *zda existovala příčinná souvislost* mezi porušením povinnosti žalovaného (měl-li ji) a vznikem škody.

V souladu s čl. II, odst. 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 293/2013 Sb., jímž byl s účinností od 1. 1. 2014 změněn občanský soudní řád, postupoval soud podle občanského řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013. Hmotněprávní otázky byly posuzovány dle úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku a zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku a dalších dosavadních předpisech, a to s ohledem na ustanovení § 3028 odst. 2, věta za středníkem zákona č. 89/2012 Sb., (nového) občanského zákoníku, podle něhož se vznik právních poměrů, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy před 1. 1. 2014, řídí podle dosavadních právních předpisů.

Dle § 3 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) (InsZ) je dlužník v úpadku, jestliže má

- a) více věřitelů,
- b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po splatnosti,
- c) tyto závazky není schopen plnit.

Dle odst. 2 se má za to, že dlužník není schopen plnit své závazky, jestliže

- a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, *nebo*
- b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, *nebo*

- c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, *nebo*
d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

V projednávaném případě bylo prokázáno, že ke dni 29. 1. 2012 měla společnost úpadce *více věřitelů*, konkrétně tři (Metrostav stavebniny s.r.o., M.G.-Co., spol. s r.o. a Ficus mobil s.r.o.), měla *peněžitě závazky po dobu delší 30 dnů po splatnosti*, u nichž se má za to, že *nebyla schopna plnit*, protože je *neplnila po dobu delší než tři měsíce* (nejstarší pohledávka byla splatná 30. 7. 2011). Z výše uvedeného vyplývá, že společnost byla ke dni 29. 1. 2012 v úpadku.

Dle § 98 odst. 1 a 2 InsZ má, mimo jiné, statutární orgán dlužníka povinnost podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Dle § 133 odst. 1 obch. zák. statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů. Žalovaný byl ke dni 29. 1. 2012 xxx společností CXXX XXXE s.r.o., IČ xxx, měl tedy povinnost bez zbytečného odkladu po 29. 1. 2012 podat návrh na zahájení insolvenčního řízení. Tuto svou povinnost žalovaný v zákonné lhůtě ani po jejím uplynutí nesplnil, když nepodal návrh na zahájení insolvenčního řízení na majetek společnosti vůbec, dokonce ani poté, kdy již tak učinil první z neuspokojených věřitelů p. F. L. a kdy ještě žalovaný xxx i xxx společností byl.

Dle § 99 odst. 1 osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou *způsobí porušením této povinnosti*. V řízení bylo prokázáno, že škoda ve výši, zdůvodněné níže, byla způsobena porušením povinnosti žalovaného a *že je tedy dána příčinná souvislost* mezi porušením jeho povinnosti a žalobci vzniklou škodou. Z okolností případu je zřejmé, že ke škodě by vůbec nedošlo, kdyby žalovaný svou povinnost splnil. Je logické, že pokud by společnost byla v insolvenčním řízení, či možná dokonce po zjištění úpadku i v konkursu, předtím, než došlo k uzavření smluv mezi účastníky, o čemž by se žalobce dozvěděl z veřejného insolvenčního rejstříku, žalobce by s ní určitě žádné smlouvy neuzavřel, mimo jiné už třeba jen proto, že pokud by byla v úpadku, neměl by žalovaný oprávnění za ni jednat (byl by to insolvenční správce).

Na výše zmíněném závěru soudu nemění nic ani závěry soudních rozhodnutí, na něž odkazoval žalovaný. Jednak se ve všech jedná o posouzení, zda bylo správné rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření dle § 100 InsZ, pročez byly zkoumány zejména podmínky podle tohoto zákonného ustanovení, a tedy podmínky jiné než v tomto řízení. Jednak ve dvou z nich se jednalo věřitele, kteří nabyli své pohledávky postoupením a kteří dostatečně netvrdili, za kolik své pohledávky získali a jaká proto byla jim vzniklá škoda. Ve všech rozhodnutích se hovoří o tom, že existence příčinné souvislosti musí být řádně doložena v tom smyslu slova, že příčinou vzniku tvrzené škody je jen (právě jen) okolnost, že dlužník nepodal včas insolvenční návrh a že kdyby tak včas učinil, ke škodě by nedošlo. Tento závěr není v rozporu se závěry soudu v této věci, neboť v našem řízení byla příčinná souvislost právě v takovém rozsahu zjištěna.

Podle § 99 odst. 2 škoda nebo jiná újma spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel. V projednávaném případě byla v insolvenčním řízení zjištěna pohledávka žalobce v plné výši, t.j. ve výši 143.022,67 Kč, žalobce neobdržel na její uspokojení ničeho. Z toho vyplývá, že škoda činí 143.022,67 Kč. (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2009 sp. zn. 29 Cdo 4824/2007, jehož právní věta II. zní: "Pokud pohledávka věřitele vznikla v době, kdy statutární orgán

společnosti nebo jeho člen byl v prodlení se splněním povinnosti dle § 99 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku (nepodání insolvenčního návrhu), je škodou rozdíl mezi tím, co společnosti jako dlužníku zbyvá splnit věřiteli a částkou, kterou věřitel posléze obdržel v konkursu na úhradu této pohledávky." nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007 sp. zn. 29 Odo 1220/2005, který sice řeší situaci odpovědnosti za škodu statutárního orgánu podle § 3 odst. 2 dřívějšího zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, nicméně s ohledem na to, že konstrukce této odpovědnosti za škodu je v InsZ zákoně stejná, je použitelný i v tomto případě a v jehož právní větě se k otázce skutečné škody, mj. praví: "*U věřitelů, jejichž pohledávky vznikly až v době prodlení osob uvedených v § 3 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007 se splněním povinnosti na prohlášení konkursu, se takovou škodou rozumí rozdíl mezi tím, co dlužníku zbyvá splnit věřiteli v době, kdy je návrh na prohlášení konkursu podán a částkou, kterou věřitel posléze obdržel v konkursu na úhradu této pohledávky."*

Dle § 99 odst. 3 InsZ se osoba uvedená v odst. 1 své odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu podle odst. 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat. V projednávaném případě žalovaný ani netvrdil, a tedy ani neprokázal, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah uspokojení, jeho tvrzení bylo právě opačné, t.j., že ještě na konci roku 2011 a i v roce 2012 aktiva společnosti převyšovala její pasiva, čímž jinými slovy tvrdil, že by pohledávka žalobce byla uspokojena. Další okolnosti vylučující odpovědnost žalovaný netvrdil vůbec.

S ohledem na vše, co je uvedeno výše soud uzavřel, že nárok žalobce na zaplacení žalované částky je dán, a proto bylo žalobě v plném rozsahu vyhověno. To se týká i úroků z prodlení, na které má žalobce nárok dle § 369 obch. zák. ve výši dle vládního nařízení č. 142/1994 Sb., a to ode dne následujícího poté, kdy nabylo právní moci rozhodnutí insolvenčního soudu o tom, že pohledávka žalobce nebude v konkursu ani částečně uspokojena.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř., za splnění předpokladu dle § 142a odst. 1 o.s.ř., neboť výzva žalobce ze dne 8. 10. 2014 je řádnou předžalobní výzvou. Žalobce byl ve sporu plně úspěšný a vznikly mu náklady v celkové výši 59.133,60 Kč, představující zaplacený soudní poplatek ve výši 7.152,- Kč a náklady právního zastoupení ve výši 51.981,60 Kč. Náklady zástupce představují odměnu za šest úkonů právní služby - převzetí a příprava zastoupení, sepsání a podání žaloby, písemné vyjádření ve věci ze dne 28. 7. 2015 a 11. 1. 2016 a účast na jednání soudu dne 14. 12. 2015 a 10. 3. 2016 a 6.860,- Kč dle § 7 bodu 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (AT), šest režijních paušálů k těmto úkonům a 300,- Kč dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl. a 21% DPH ze součtu těchto položek s výjimkou soudního poplatku ve výši 9.021,60 Kč dle § 137 o.s.ř..

O povinnosti žalovaného uhradit náklady řízení k rukám zástupce žalobce bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o.s.ř., lhůta k plnění povinností byla určena dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.
Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí,

může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo podat návrh na provedení exekuce.

V Praze dne 10. března 2016

JUDr. Gabriela Kučerová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost:
L.